

BERLIJN, DUITSLAND

De vampier had geen idee dat in het duister de dood op hem wachtte.

Zijn zintuigen waren overbelast door zijn begeerte, en hij had zijn handen en armen vol aan een half geklede roodharige vrouw die hem met nauwelijks ingehouden wellust betastte. Te opgewonden om te merken dat ze niet alleen waren in zijn slaapkamer in de Duisterhaven maakte hij met wilskracht de versierde dubbele deuren open en voerde zijn gretige, hunkerende prooi mee naar binnen. Wankelend op haar hoge hakken draaide de vrouw zich giechelend van hem af, terwijl ze beschuldigend met haar vinger schudde.

‘Je hebt me te veel sjampanje gegeven, Hans,’ lalde ze toen ze het donkere vertrek binnenstropelde. ‘Ik heb een wazig hoofd.’

‘Dat gaat vanzelf over.’ De Duitse vampier sprak ook onduidelijk, maar dat kwam niet door de alcohol die zijn nietsvermoedende Amerikaanse vriendin had beneveld. Zijn hoektanden begonnen ongetwijfeld uit te groeien en het speeksel sijpelde al over zijn tong bij het vooruitzicht dat hij zich zou gaan laven.

Met doelbewuste bewegingen ging hij achter haar aan. Hij liet de deur achter zich dichtvallen en sloop op haar af. Zijn ogen gloeiden als kooltjes en hun natuurlijke kleur veranderde in iets buitenaards. Hoewel de vrouw zijn verandering niet leek op te merken, hield de vampier zijn hoofd gebogen om de opvallende gloed in zijn bloeddorstige blik te verhullen. Afgezien van die gedempte amberkleurige glans en het zwakke geflonker van sterren door de hoge ramen die uitkeken op het landgoed

van de Duisterhaven was er geen licht in de kamer. Maar als lid van de Stam kon hij ook in het donker uitstekend zien.

Net als degene die hem kwam vermoorden.

Vanuit de schaduw aan de andere kant van de grote kamer keek iemand met een donkere blik toe terwijl de vampier zijn Dorstlesser van achteren vastgreep en ter zake kwam. Bij het eerste koperachtige vleugje uit de open ader van de mens groeiden de hoektanden van de toeschouwer in een reflex uit. Ook hij hunkerde, en heviger dan hij wilde toegeven, maar hij was hier met een belangrijker doel dan het vervullen van zijn eigen minderwaardige behoeften.

Hij was hier voor wraak.

Voor gerechtigheid.

Alleen vanwege die doorslaggevende taak bleef Andreas Reichen met beide benen stevig op de grond staan terwijl de andere vampier gulzig, blindelings dronk. Hij wachtte af, enkel geduldig omdat hij wist dat de dood van deze vampier hem een stapje dichterbij zou brengen bij het inlossen van de belofte die hij twaalf weken eerder had gedaan... In de nacht waarin zijn wereld was ingestort en er alleen een hoopje as en puin van was overgebleven.

Reichens zelfbeheersing hing aan een zijden draadje. Vanbinnen kookte hij van woede. Zijn botten voelden als hete ijzeren staven onder zijn huid. Zijn bloed raasde door zijn lijf, als een vloeibaar vuur dat hem van zijn schedel tot zijn tenen schroeide. Al zijn spieren en cellen schreeuwden om vergelding, met een toorn die grensde aan een kernsmelting.

Niet hier, hield hij zichzelf voor. Niet dat.

De tol zou te zwaar zijn als hij zijn razernij de vrije loop liet, en dat was de smeerlap niet waard.

Reichen probeerde zijn explosieve kant in bedwang te houden, maar zijn poging kwam een fractie van een seconde te laat. Het vuur in hem laaide al op, brandde dwars door de tere banden van zijn zelfbeheersing heen...

De andere vampier hief plotseling zijn hoofd op van de hals van de vrouw van wie hij had gedronken. Hij ademde scherp in

door zijn neus, grauwde dierlijk. Verontrust. ‘Er is iemand.’

‘Wat zeg je?’ mompelde ze, nog suf van zijn beet terwijl hij haar wondjes met zijn tong dicht likte en haar van zich af duwde. Zacht vloekend strompelde ze naar voren. Zodra haar blik op Reichen viel, slaakte ze een kreet. ‘O god!’

Reichen voelde zijn ogen smeulen met het amberkleurige vuur van zijn woede, en zijn hoektanden scheurden door zijn tandvles, gereed voor het ophanden zijnde gevecht. Met één stap kwam hij uit de schaduw.

De vrouw gilte weer en in haar verwilderde, paniekerige ogen kwam de hysterie opzetten. Ze keek naar haar metgezel, zoekend naar bescherming, maar de vampier had haar niet meer nodig. Met een harteloze zwaai van zijn hand sloeg hij haar opzij en beende naar voren. Door de klap ging ze tegen de vlakke.

‘Hans!’ krijste ze. ‘O god, wat is er aan de hand?’

Toen de vampier plotseling tegenover de indringer stond, nam hij sissend een aanvalshouding aan. Reichen kreeg amper de kans om een snelle blik op de verwarde, doodsbange mensenvrouw te werpen.

‘Wegwezen.’ Met zijn geest gaf hij een bevel om de slaapkamerdeur van het slot te halen en hij zwaaide de deur open. ‘Ga weg, vrouw. Nu!’

Terwijl ze van de marmeren vloer overeind krabbelde en de kamer uit vluchtte, sprong de Duisterhaven-vampier in één vloeiende beweging omhoog. Voordat zijn voeten de grond raakten, vloog Reichen op de smeerlap af.

Hun lichamen knalden op elkaar en door de kracht van Reichens voorwaartse beweging werden ze allebei dwars door de kamer geslingerd. Knarsend met enorme hoektanden en met hun felle amberkleurige ogen vol dodelijk venijn op elkaar gericht ramden ze samen als een sloopkogel tegen de achtermuur.

Botten kraakten door de inslag, maar dat was niet genoeg voor Reichen. Bij lange na niet.

Hij smeedt de worstelende, furieuze Stamvampier tegen de grond en hield hem daar met één knie op zijn keel neergedrukt.

‘Stomme idioot!’ bulderde de vampier arrogant, ondanks zijn

pijn. ‘Weet je wel wie ik ben?’

‘Ik weet precies wie jij bent, agent Hans Friedrich Waldemar.’ Reichen ontblootte zijn tanden en hoektanden in een karikatuur van een glimlach terwijl hij hem dreigend opnam. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je al niet meer weet wie ik ben?’

Nee, hij wist het nog. Een blik van herkenning flitste achter de pijn en angst in Waldemars versmalde pupillen. ‘Jezus... Andreas Reichen.’

‘Klopt.’ Reichen keek de schoft zo fel aan dat de vlammen bijna uit zijn ogen sloegen. ‘Wat is er, agent Waldemar? Je lijkt wel verbaasd om me te zien.’

‘Ik... Ik snap het niet. De aanslag op de Duisterhaven van de afgelopen zomer...’ Hortend haalde de vampier adem. ‘Ik had begrepen dat er geen overlevenden waren.’

‘Bijna geen overlevenden,’ corrigeerde Reichen hem stijfjes.

Toen begreep Waldemar waar hij dit onverwachte bezoek aan te danken had. Het akelige besef in zijn blik was even onmiskenbaar als de naakte angst. Zijn stem trilde een beetje toen hij sprak. ‘Ik had er niets mee te maken, Andreas. Geloof me...’

Reichen snoof minachtend. ‘Dat zeiden de anderen ook.’

Waldemar begon te kronkelen, maar Reichen drukte zijn knie nog harder tegen zijn strot. Piepend haalde Waldemar adem, en hij probeerde zijn handen op te tillen toen zijn luchtpijp langzaam werd verbrijzeld onder het gewicht. ‘Toe nou... Vertel me alsjeblieft wat je van me wilt.’

‘Gerechtigheid.’

Zonder voldoening of berouw greep hij met beide handen Waldemars hoofd en gaf er een stevige ruk aan. De nek knakte en het hoofd van de Stamvampier viel met een doffe bons tegen de grond.

Reichen slaakte een diepe zucht die weinig hielp om zijn kwelling te verlichten, of het verdriet omdat hij nog leefde, maar nu in zijn eentje. De enige overlevende. De laatste van zijn geslacht.

Juist toen hij op het punt stond zijn slachtoffer achter te laten, werd zijn aandacht getrokken door een schittering van glas op een van de mahoniehouten boekenkasten. Hij liep erheen, zijn

voeten kwamen als vanzelf in beweging, met zijn blik strak gericht op het gezicht van zijn vijand, die hem aanstaarde van de foto in een zilveren lijstje. Hij pakte het en keek ernaar, zijn vingers brandden waar ze het lijstje omklemden. Reichens ogen schoten vuur naarmate hij langer naar het gehate gezicht keek, en diep in zijn keel borrelde een grom op, rauw van nog steeds smeulende razernij.

Tussen een groepje Stamvampiers in ceremoniële Dienst-kleding stond Wilhelm Roth. Ze droegen allemaal een zwarte smoking met een gesteven wit overhemd, hun borst behangen met felgekleurde sjerpen en blinkende medailles, en in een schede aan hun zij een vergulde degen. Reichen snoof verachtelijk om de zelfingenomenheid, de machtsbeluste arrogantie die op hun glimlachende gezichten gegrift stond.

Nu waren ze allemaal dood... Op één na.

Hij had Roth voor het laatst bewaard, nadat hij nauwgezet de bevelslijn had afgewerkt. Eerst de leden van het doodseskader van de Dienst die zijn landhuis in de Duisterhaven waren binnengedrongen en het vuur hadden geopend op alle levende wezens die ze tegenkwamen, ook de vrouwen en zelfs de baby's die in hun wiegies sliepen. Daarna had hij zich gericht op enkele handlangers van de Dienst die geen geheim hadden gemaakt van hun trouw aan de machtige Duisterhaven-leider die opdracht had gegeven voor de slachtpartij.

In de afgelopen weken waren de schuldigen een voor een aan hun eind gekomen. De vampier die geknakt en dood op de grond lag, was het laatste bekende lid van Wilhelm Roths corrupte kring van vertrouwelingen in Duitsland.

Daarmee was alleen nog Roth zelf over.

De smeerlap zou worden afgemaakt om wat hij had gedaan.

Maar eerst zou Reichen hem laten lijden.

Zijn blik gleed terug naar de ingelijste foto in zijn handen, en hij verstarde. In eerste instantie had hij de vrouw niet opgemerkt. Al zijn aandacht, al zijn woede, was op Roth geconcentreerd geweest. Nu hij haar had gevonden, kon hij zijn ogen niet van haar afwenden.

Claire.

Ze stond een beetje opzij van het groepje Stamvampiers, tener, maar vorstelijk in een mouwloze, spookachtig grijze japon waardoor haar lichtbruine huid glad en glanzend leek als satijn. Haar zachte zwarte haar was zorgvuldig opgestoken in een wrong, alle lokken keurig op hun plek.

Ze was geen jaar ouder geworden sinds hij haar had gekend, maar dat was ook niet te verwachten. Ze bleef immers jong en sterk door de bloedband die ze al ruim dertig jaar deelde met haar uitverkoren metgezel. Glimlachend keek ze naar Wilhelm Roth en zijn criminele vriendjes, haar gezicht volmaakt in de plooi en volkomen ondoorgroendelijk.

Een perfecte gezellin voor de vampier die zich had ontpopt als Reichens verraderlijkste tegenstander.

Claire.

Na al die tijd.

Mijn Claire, dacht hij grimmig.

Nee, niet de zijne.

Vroeger misschien. Lang geleden, en toen alleen een paar maanden. Heel even maar.

Dat was nu verleden tijd.

Reichen staaarde naar haar portret achter het ingelijste glas, zich erover verbazend dat zijn woede op Wilhelm Roth zo snel kon overslaan naar de Stamvrouw van de vampier. De lieve, mooie Claire... in bed met zijn grootste vijand. Zou ze van Roths verdorvenheid op de hoogte zijn? Zou ze die vergoelijken?

Dat deed er nauwelijks toe.

Hij had een taak te volbrengen. Gerechtigheid op te eisen. Dodelijke, beslissende wraak te nemen.

En daarvan zou hij zich door niets of niemand laten weerhouden... Zelfs niet door haar.

Zijn blik was nog steeds op de foto gericht, en er smeulde razernij in de ambergloed die van het glazen oppervlak weerkaatste. Zijn vingers brandden waar ze op de zilveren lijst lagen. Hij deed zijn best om de bijtende storm die in zijn binnenste woedde tot bedaren te brengen, maar het was al te laat om zelfs maar

op een greintje kalmte te hopen. Grauwend smeed hij de foto op de grond en wendde zich af. Hij beende naar een van de hoge ramen en maakte dat met wilskracht open, want hij wist dat hij zijn handen niet kon vertrouwen nu de razernij hem bijna had overmeesterd.

Reichen stapte op de vensterbank, terwijl hij achter zich het sissen en spatten van smeltend zilver en versplinterend glas hoorde van de ingelijste foto die vlam vatte.

Toen sprong hij de mistige herfstnacht in om af te maken wat Wilhelm Roth was begonnen.

Nadenkend tuitte Claire Roth haar lippen terwijl ze staarde naar de maquette op de tafel in de bibliotheek. ‘Wat zou je zeggen van het bankje iets verder van het pad en dichterbij de koivijver, net achter de rozen?’

‘Prima idee!’ klonk de opgewekte vrouwenstem door de luidspreker van de telefoon. De jonge vrouw belde vanuit een van de Duisterhavens in de buurt. Nadat Claire haar werk elders in de vampiergemeenschap had gezien, was ze al een week met haar aan het werk. Het ging om de aanleg van een parkje. ‘Hebt u al besloten welk materiaal het geschiktst is voor het pad, *Frau* Roth? Ik geloof dat u het eerder had over keien, of rotsfragmentjes...’

‘Is het mogelijk om de paden in hun natuurlijke staat te laten?’ vroeg Claire terwijl ze langs de tafel liep en de andere onderdelen van het schaalmodel bestudeerde. ‘Ik dacht aan paden van zachte aarde omzoomd met iets wat eenvoudig is, maar wel uitnodigend. Misschien vergeet-me-nietjes?’

‘Natuurlijk! Dat klinkt geweldig.’

‘Mooi zo,’ zei Claire terwijl ze glimlachend de verandering overwoog. ‘Dank je wel, Martina. Je hebt goed werk verricht. Ik ben heel tevreden over wat je met mijn ruwe ideeën hebt gedaan, vooral omdat het resultaat mijn verwachtingen overstijgt.’

Aan de andere kant van de lijn klonk de stem van de jonge Stamvrouw meteen een stuk vrolijker. ‘Het park wordt schitterend, *Frau* Roth. Het is duidelijk dat u heel veel tijd en moeite hebt gestoken in uw beeld van hoe het moet worden.’

Zwijgend aanvaardde Claire het compliment, en ze voelde eerder opluchting dan trots. Ze wilde dat er van dit kale stuk land iets prachtigs werd gemaakt. Alle planten, elk zorgvuldig geplaatst beeld, bankje of wandelpad was bedoeld om een plek

van volmaakte rust en vrede te creëren. Een toevluchtsoord om de geest, het hart en de ziel inspiratie te schenken. Zij was niet het type om zich in te zetten voor een bepaald doel – nou, voorlopig in elk geval niet – maar ze moest toegeven dat dit project bijna een obsessie was geworden.

‘Het moet *góéd* zijn,’ mompelde ze voor zich uit, en ze knipperde gauw het plotselinge waas voor haar ogen weg. De laatste tijd was ze te emotioneel, en ze was dankbaar dat er niemand in de bibliotheek was die deze zwakheid kon zien.

‘Maak u geen zorgen,’ klonk Martina’s opgewekte, troosten-de stem. ‘Ik weet zeker dat hij het geweldig zal vinden.’

Claire slikte, want dit kwam onverwacht. ‘W-wat?’

‘*Herr* Roth,’ reageerde de jonge Stamvrouw. Er viel een pijnlijke stilte. ‘Ik eh, ik wil me nergens mee bemoeien, maar u vroeg me of ik het parkje en het ontwerp geheim wilde houden, dus nam ik aan dat u het als geschenk voor hem bedoelde.’

Een geschenk voor Wilhelm? Het kostte Claire moeite om niet hard te lachen. Ze had haar gezelschap al een halfjaar niet gezien. Hij kwam hier alleen als zijn bloed hem daartoe dwong. Claire was die bezoeken gaan vrezen, want als zijn gezellin werd van haar verwacht dat ze hem voedde uit haar aderen en in ruil zijn bloed tot zich nam. Wilhelm nam nauwelijks de moeite iets anders voor te wenden omtrent hun kille, obligate maatregelen. Gedurende de drie decennia dat ze aan elkaar gekoppeld waren, hadden ze grotendeels apart geleefd, hij in zijn landhuis in de Duisterhaven in de stad, zij met een handjevol beveiligers in het landhuis, slechts een paar uur rijden van de stad.

Nee, het park was geen geschenk voor haar voortdurend afwezige partner. Eigenlijk wist ze wel zeker dat hij in woede zou ontsteken als hij erachter kwam dat ze dit project in haar eentje ter hand had genomen. Gelukkig had Wilhelm Roth al geruime tijd geen enkele interesse meer in wat ze dacht, voelde of deed. Hij vond het prima dat ze bezig was met haar verschillende activiteiten op sociaal en liefdadig gebied. Voor hem telden alleen zijn werkzaamheden voor de Dienst. Vooral de laatste tijd had hij het daar erg druk mee. Hij werd erdoor geobsedeerd, en stie-

kem was Claire blij dat ze in eenzaamheid verkeerde. Met name in de afgelopen paar moeilijke weken.

Door de luidspreker klonk een zucht van Martina. ‘Toe, Frau Roth, neem het me alstublieft niet kwalijk als ik te ver ben gegaan.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ stelde Claire haar gerust. Voordat ze Martina een vriendelijk leugentje kon voorschotelen over de reden waarom ze dit park wilde, of haar kon uitleggen dat ze haar gezelschap slechts zelden zag, klonk er flink geklop op de deur van de bibliotheek. ‘Nogmaals dank voor het geweldige ontwerp, Martina. Als je nog vragen hebt voordat we van start gaan met het project, laat het me dan alsjeblieft weten.’

‘Uiteraard. Goedenavond, Frau Roth.’

Claire verbrak de verbinding en ging het vertrek uit. Ze sloot de deur achter zich, want ze had nog steeds het gevoel dat ze haar geheime onderneming moest beschermen, en ze wilde liever niet dat een van Wilhelms speurneuzen er iets van zag. Maar nu ze alleen voor een van de ongeveer zes agenten van de Dienst stond die haar en dit landhuis moesten bewaken, besefte ze dat haar project deze agent niet in het minst interesseerde. Hij leek iets anders aan zijn hoofd te hebben; hij leek gespannen en maakte onkarakteristiek zenuwachtige bewegingen.

‘Ja? Wat is er?’ vroeg Claire.

‘Komt u alstublieft mee, Frau Roth.’

‘Waarom?’ Het was duidelijk dat de grote vampier erg van slag was. Aangezien hij een Stamvampier was, tot de tanden bewapend met vuurwapens en in gevechtstenuue gestoken, was er heel wat voor nodig om iemand als hij nerveus te maken. Er was absoluut iets niet in de haak.

De portofoon aan zijn riem liet ruis horen, afgewisseld met dringende gesprekken tussen de andere agenten in het landhuis. ‘We evacueren. Deze kant op graag.’

‘Evacueren? Hoezo? Wat is er dan?’

‘We hebben geen tijd te verliezen.’ Meer ruis. Meer stemmen die bevelen blaften. ‘We maken een voertuig voor u in orde. Toe, kom mee.’